

יום ראשון, א' בכסלו התשפ"ו

21 בדצמבר 2025

נאומו של ראש אגף התכנון, אלוף הדי זילברמן

הרמטכ"ל,

רעיי לנשק,

חברי הטוב אייל הראל,

,The American defense Attache to Israel

משפחת הראל,

משפחתי שלי,

מכובדיי כולכם,

שבתי הביתה. לאחר מעל ארבע שנים בווינגטון, במלחמה על הבית, רחוק מהבית. הייתה לי הזכות לשרת את מדינת ישראל בזירה הדיפלומטית, בעת מלחמה, על אדמת ארצות הברית. לרתום את האמריקאים לאינטרס הישראלי, להביא עוד פצצה או מטוס, לשכנע מדוע נדרש עוד סיוע, לתאם, לעדכן, לחבר. הראש בישראל, הרגליים בארצות הברית, אבל הלב – מאה אחוז בבית. וכעת, לאחר ארבע שנים וחצי - שבתי הביתה. שבתי הביתה, למדינת ישראל האהובה שלי, לצה"ל שכה יקר לליבי - ובעיקר לאגף התכנון, אגף שאני מרגיש חלק מדמו ומבשרו, מאז דרכה כף רגלי לראשונה בחטיבת התכנון, לפני כמעט עשור.

ב- 7 באוקטובר – אנחנו, כצבא, כשלנו בהגנה על הבית, ומאז אנחנו מתקנים ומתקנים, בכל יום מחדש - והצבע חוזר אט-אט ללחיים וגם לכל הפנים. כמי שמקבל על עצמו את הזכות להיות המתכנן של צה"ל, אני מתחייב לזכור כל יום בתפקידי את הטבח הנורא - ובעיקר את מה שלמדנו ממנו: הצורך להיות מוכנים וכשירים כל העת, והחובה לבנות את צה"ל באופן המתאים ביותר לאתגרים, שצופן לנו העתיד. וישנם רבים כאלה.

אייל, ניווטת את הספינה של אגף התכנון במים סוערים, רותחים ובסופות אין ספור. עמדת על גשר הפיקוד האגפי כקברניט ללא מורא. גם גלי העומק וגם גלי החוף לא הסיטו אותך מהדרך, שכן, קורצת מחומר מיוחד.

ברשותך, אחלוק סיפור קצר מהיכרותנו הראשונית בקומה 8, כמעט לפני עשור. אתה – רמ"ח תכנון ותיק, ואני רח"ט תכנון צעיר. על הפרק – סוגיה סבוכה: כמה חלפים לרכוש עבור זרוע היבשה לחמש השנים הקרובות, וזאת במסגרת התוכנית הרב שנתית החדשה. לכאורה, יכול היה אייל להשאיר לי לעסוק בנושא, ולפטור את עצמו, בטענה שאינו מכיר את התחום, או בכך שהוא עוסק בגזרות אחרות. כל מי שהעלה בדעתו את הכיוון המחשבתי הזה ביחס לאייל, כנראה שלא באמת מכיר אותו. מה שקרה בפועל הוא שאייל העמיק משך חודשים בנושא, חקר, למד, התעניין והפך כל אבן כדי להפוך למומחה מטכ"לי. ובדיוק ברגע בו חש שהוא מבין מספיק בסוגיה – סיכם את הנושא ביסודיות ובמקצועיות. תוצאות הסיכום הזה הדהדו שנים מאוחר יותר: העובדה שכוחות היבשה היו מצוידים היטב בתמרון, נטועה בהחלטות טובות של אלוף משנה נמרץ באג"ת לפני עשור.

הרמטכ"ל, אנחנו מכירים שנים ארוכות, מזוויות שונות, בשטח, במטה ואפילו בקשרי עבודה חוצי-אוקיינוס. אני מעריך את האמון שלך ושל שר הביטחון בבחירתי לתפקיד חשוב זה.

משפחתי האהובה, שבנו כולנו הביתה למדינת ישראל האהובה שלנו. שני - זר לא יבין, כמה השקעת עבור מדינת ישראל וצה"ל בארבע שנותינו בחו"ל. אני גאה בך ואוהב אותך מאד.

פקודי באגף התכנון, ענייניות היא הנשק שלנו, ממלכתיות תהיה תמיד לנגד עינינו, התכנון הוא לחם חוקנו, ומה שנכון לעשותו בעבור צה"ל – מצפוננו המוסרי. קצת לפני שחג החנוכה מסתיים, נאחל שרן גואילי, החטוף החלל האחרון בעזה, יישוב אלינו במהרה.

נזכור את הניסים, שהיו לאבותינו בימים ההם, אבל נזכור גם, שבזמן הזה – לא כדאי להסתמך על ניסים – אלא נכון לתכנן ולהתכונן, כי מרוץ הלמידה מול אויבינו – לא עוצר לרגע. בהצלחה לכולנו!